

„Az Úr közel!”

A MAGYARORSZÁGI EGYHÁZAK ÖKUMENIKUS TANÁCSA
MISSZIÓI ÉS EVANGELIZÁCIÓS BIZOTTSÁGÁNAK HÍRLEVELE

2022. április

A MEÖT közelgő eseményei:

A MEÖT legfrissebb éves programja mindig letölthető:

<http://meot.hu/dokumentumok/2022akt/2022-program.pdf>.

Április 4. hétfő 11.00:	Elnökségi ülés
Április 4. hétfő 14.00:	Teológiai és Keresztény Egység bizottsági ülés
Április 6. szerda 13.30:	Női bizottsági ülés
Április 19. csütörtök 14.00	Szociáletikai Bizottság online ülése
Április 25. hétfő 11.00	Vallásközi Dialógus Bizottság nyílt ülése . Téma: Vallás, kultúra és politika a Közel-Keleten. Előadó: Dr. Speidl Bianka orientalista vezető kutató.
Május 9. hétfő 10.00	Missziói és Evangelizációi Bizottsági ülés (Nyíregyháza)

Visszatért lovagok

A hold elrejtette arcát.
Fáklyáink fénye elhullt
s lámpásainkat kifújta a szél.
Megyünk
gyalogosan, bús-kevesen,
csatakosan, keservesen
az erdő felé.
Megyünk.

Lándzsáink hegye bosszankodik,
hogy nem tud fényleni,
mellvértetünk alig-alig tűri
szívünk egyre fulladtabb zuhanását.
Aranysarkantyunk lovat keres a sárban,
de nem talál.

Iszonyú az élet sötétsége
hatszáz évből visszatért lovagoknak.
Egy lépést se látunk előre
s a jelent se látjuk,
egymást se látjuk,
csak sötét elektromos szikraként ugrál
köztünk fejből-fejbe a gondolat
szakadatlan ismétlésben:
Vajjon megöljük ma a sárkányt?
Vajjon megöljük ma a sárkányt?

A hold elrejtette arcát,
fáklyáink régen csonkig égtek,
lámpásainkat kifújta a szél -
— s a vezér, a bolond vezér,
akit az éjben senki se sírat meg,
összeesik.

Durkó Albert

a Magyar Pünkösdi Egyház Cigánymissziójának

vezetője írta

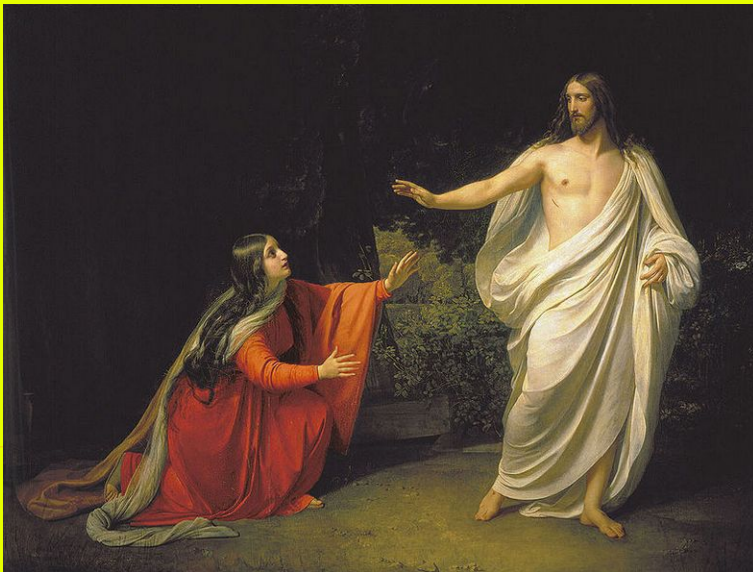

A Feltámadott kérdései

1. Jn 20,11-16.: „Mária pedig a sírbolton kívül állt és sírt. Amint ott sírt, behajolt a sírboltba, és látta, hogy két angyal ül ott fehérben, ahol előbb Jézus teste feküdt; az egyik fejtől, a másik meg lábtól. Azok így szóltak hozzá: »Asszony, miért sírsz?« Ő ezt felelte nekik: »Mert elvitték az én Uramat, és nem tudom, hova tették.« Amikor ezt mondta, hátrafordult, és látta, hogy Jézus ott áll, de nem ismerte fel, hogy Jézus az. Jézus így szólt hozzá: »Asszony, miért sírsz? Kit keresel?« Ő azt gondolta, hogy a kertész az, ezért így szólt hozzá: »Uram, ha te vitted el őt, mondd meg nekem, hova tetted, és én elhozom.« Jézus nevével szólította: »Mária!« Az megfordult, és így szólt hozzá héberül: »Rabbuni!« — ami azt jelenti: Mester.”

Mária nagyon szerette Jézust. Neki sok bocsáttatott meg, azért nagyon szeretett. Végig kísérte Jézust a szenvedések útján, ott gyötrődött lelkében a kereszt alatt, látta, amikor meghalt. Látta, amikor eltemették. Vasárnap hajnalhasadtán elsőként megy a sírhoz. Semmi oka nem volt reménykedni azon a reggelen. Nem várt mást, mint egy holttestet, amelyet be akart balzsamozni. De Jézus teste nincs ott. Mária azt tette, amit mindannyian tesznek egy friss sírnál. Sírt. Nem képes elszakadni halottjától.

Aztán megfordult, és meglátott egy férfit, aki a közelében állt és aki megkérdezte tőle: „Asszony, miért sírsz, kit keresel?” Mária nem számított rá, hogy ott látja Jézust, nem ismeri fel. A kertésznek vélt idegentől a halott testet kéri. Balzsamozni, tartósítani akarja a halált. Akkor a temetőt járó, halottjától elszakadni képtelen asszonyt nevével szólítja a Feltámadott, az Élet. A múltat sirató, reményvesztett, gyászoló nőre az élet hirdetését bízta, elküldve őt a tanítványokhoz.

Így van ez ma is a szomorúsággal és bánattal teli világban. Jézus ott van velünk — állandóan —, de folyamatosan bámuljuk az üres sírt, az élet veszteségeit és csalódásait. Hányszor sírunk mi is „sírboltjaink” mellett, veszteségeink, elvesztett reményeink és álmaink fájó emlékeit gyászolva? Az a mindent elsöprő érzésünk van, hogy Isten egyszerűen nincs ott. Pedig csak meg kellene fordulnunk, csak meg kellene hallanunk a hangját, amint néven szólít minket. Csak le kellene rognni a lábaihoz és felismerni: „Rabbuni”.

Érdekes, Jézus nem mondja Máriának: „Én vagyok Jézus! Hát nem ismeresz meg?” Azt sem mondja: „Ne sírj már, minden rendben van!” Nem is feddi meg a hit hiánya miatt. Ott

találkozik vele, ahol épp most van, az üres sír mellett. A fájdalomban, a sírásban. Nem tudta Jézus miért sír Mária? De igen, tudta, ismerte, pontosan tudta a fájdalmát. Mégis felteszi a kérdést. A bánat valószínűleg. A veszteség fájdalmas. A munkanélküliség keserves. A kapcsolatok összetörhetik a szívet. A háború borzalmas. Ha valaki sír, ha valakinek fáj az élet, vagy a halál, a veszteség, a gyász, akkor a legjobb, ha ott találkozunk vele, ahol van. Ott szólítjuk meg, kérdezzük, vagy csak hallgatunk vele.

Mennyire ismerhette Mária azokat a lábakat. Hisz amikor Jézus megbocsátotta bűneit, akkor is könnyeivel mosta meg és hajával törölte meg őket. Ha volt már ilyen találkozásod Vele, tudnod kell, milyen az Ő lábaihoz borulni. Ha megszólított már egyszer, fel kell ismerned a hangját. Ma hozzád intézi a Feltámadott ezt a kérdést: Miért sírsz? Kit keresel? De nem csak megkérdez, hanem néven szólít és feladattal bíz meg! Azt akarja, hogy feltámadásának örömhírét vidd el az embereknek.

2. Lk 24,17.: *„Monda pedig nekik: Micsoda szavak ezek, a melyeket egymással váltotok jártotokban és miért vagytok szomorú ábrázattal?”*

Emmaus felé vezető út. Gyászoló, semmit nem értő, csalódottan hazafelé bandukoló tanítványok. A Mester, akit hallgattak, követtek, szerettek, meghalt. Nincs többé. Vége a virágvasárnapi örömnek, a pénteki keresztre feszítésnek, eltemették a Mestert. Vége az események pörgésének. Meghalt az, akiben a reménysugarat vélték felfedezni. *„Pedig mi azt hittük, hogy ...”* (Lk 24.)

Nincs tovább mit keresniük Jeruzsálemben. Az a város és az a Jézus a múlthoz tartozik. El a gyász helyéről, vissza a régi kis világukba, Emmausba. Menekülnek a gyászból, a fájdalomtól egy olyan helyre, ahol otthon érezhetik magukat. Zsákutcába jutottak. Csalódtak Valakiben, valamiben, csalódtak a saját elvárásaikban, reményeikben. Hogyan nézzenek szembe önmagukkal és azokkal, akik talán kérdőre vonják őket?

Van úgy, hogy mi is csatlakozunk hozzájuk. Semmi mást nem tudunk, csak kilépni a megoldhatatlan, csalódásokkal teljes helyzetekből és elindulni a saját Emmausi útjainkra. Mindegy hova, csak távolodni a veszteség helyétől, hogy ne legyen mi emlékeztessen rá. Elővesszük korábbi életünk megoldási sémáit, bevetjük régi bevált stratégiáinkat visszatalálni Jeruzsálem előtti életünkbe. Útközben azokról a dolgokról beszélgettek, amik az elmúlt héten történtek. Az eredeti görögben a beszélgetés heves vitát takar.

Ekkor a kiábrándult, összezavarodott, vitatkozó két tanítványhoz útitárssá szegődik maga a Feltámadott. Akárcsak Mária, ők sem ismerik fel. És Jézus nem mutatkozik be nekik, mint Máriának sem. Nem mondja, hogy „én vagyok, Jézus. Hát nem ismertek fel? Gyertek vissza Jeruzsálembe”. Nem. Engedi, hogy ők jussanak el a felismerésig. Egyszerű kérdésekkel a fájdalmaik gyökeréhez nyúl. *„Micsoda szavak ezek, a melyeket egymással váltotok jártotokban és miért vagytok szomorú ábrázattal?”*

Bár a hozzájuk szegődött idegennek elmondanak mindent arról, ami történt. Volt benne helyzetjelentés, az események pontos leírásával, a kudarcba fúlt reményeikről és a mély csalódottságukról. Még az asszonyok híradását is elmondják, *“azt mondják, hogy Ő él”* (Lk 24,23.), de ebből a bizonyosságtevésből hiányzott az Élet! Hiányzott a feltámadásról személyesen megbizonyosodott kijelentés! Hiányzott belőle a hit.

Ez a kérdés nagyon aktuális a mai világban is. Krízisben van a világ. A koronavírus felfordította az egész világot. Betegség, veszteségek, gyász, manipulációk, konspirációk, oltás mellett és oltás elleni vehemens állásfoglalások megosztják a hívőket is. Heves viták alakulnak testvériségen belül is. Azután jött a háború borzalma, a menekültek, a félelmetes hírek, találkozások földönfutóvá vált emberekkel. A Feltámadott közben mellénk szegődik az útjainkon, de nem ismerjük fel. Mellétünk van a menekülés, a kétségbeesés, a reményvesztettség, csalódottság útjain. A szomorú tekintetek, remény nélküli viták útjain. Ma is felém, feléd szegezi a kérdést: mi az, amiről szót váltotok? miért vagytok szomorú ábrázattal? Mi mit válaszolunk ma erre a kérdésre? Számolunk-e a Feltámadott Krisztussal? Vagy csak kudarcba fúlt hamis reményeinket és csalódásainkat ragozzuk, miszerint ezt meg azt reméltük, de...?

Hagyjuk-e Őt beszélni, engedjük-e, hogy magyarázza nekünk az írásokat? Gerjedezik-e a szívünk amikor szól hozzánk? Megfontoljuk-e amikor feddőleg szól hozzánk, mint az emmausiakhoz: *„balgatagok és rest szívéek mindazok elhívésére, amiket a próféták szóltak”?*

Milyen kegyelem, hogy a Feltámadottal való találkozás, az Ő felismerése megváltoztatja a beszédünket, motivációnkat és útjainkat!

3. Lk 24,36-40.: *„És mikor ezeket beszélék, megállta maga Jézus ő közöttök, és monda nékik: Békesség néktek! Megrémülvén pedig és félvén, azt hívék, hogy valami lelket látnak. És monda nékik: Miért háborodtatok meg, és miért támadnak szívetekben okoskodások? Lássátok meg az én kezeimet és lábaimat, hogy én magam vagyok: tapogassatok meg engem, és lássatok; mert a léleknek nincs húsa és csontja, a mint látjátok, hogy nékem van! És ezeket mondván, megmutatá nékik kezeit és lábait.”*

Jézus tanítványainak szembe kellett nézniük a megdöbbentő valósággal. Jézus, a biztonságuk, a tanítójuk, a csodatevőjük, a királyuk nincs többé. Látták, amikor elfogták őt és elmenekültek. Látták, mikor megfeszítették, amikor meghalt és eltemették. Ezek az események mind félelmet generáltak bennük. Jézus hiánya bizonytalansággal, félelemmel tölti meg a szívüket. Magukra zárják az ajtót, rettegve atól, hogy ők is hasonló sorsra jutnak. Félnék a következő lépéstől.

Ma a világot teljesen leuralta, maga alá teper-te a félelem. Az emberek szívében eluralkodik a rettegés, kihatva az élet minden területére. A szó szoros értelmében zárt ajtók mög-gé kényszerítette a világot a félelem. Félnék a koronavírustól, félnék az oltástól, félnék találkozni, közeledni az emberekhez. félnék üz-letbe menni. Félnék a hírektől, amik napról napra aggasztóbbak, lesújtóbbak. Félnék a hozzánk is eljutható háborútól. Félnék a kudarcos múltunktól, félnék a jelenünktől, mert az rideg valóság, félnék a jövőtől, mert az re-

ménytelen kilátástalan bizonytalanság. Lassan a szívünk is a félelem börtönévé válik. Félnék megnyílni bárki előtt, nem bízunk meg senkiben. Emberek ezrei szorongásban élnek, amikor meg sem tudják nevezni félelmük tárgyát.

A tanítványok bezárkóztak félelmükben. pedig Jézus halála előtt többször beszélt nekik arról, hogy majd feltámad és előttük megy majd Galileába. De ők nem emlékeznek erre. A félelem megbénítja az elméjüket, kiradírozza az emlékeiket. A félelem rettegést, fájdalmat, hiányt és hitetlenséget generál. Az asszonyok és az emmausi tanítványok örömhírt hoznak Jézus feltámadásáról, mégis, amikor Jézus megjelenik a zárt ajtókon keresztül, nemcsak, hogy nem ismerik fel, de azt gondolják, hogy szellemet látnak. Ismeri őket, látja, tudja félelmüket, rémületüket és Békességgel köszönti őket. Majd felteszi a kérdést: *„Miért háborodtatok meg, és miért támadnak szívetekben okoskodások?”* Hogy minden kétséget eloszlasson, megmutatja nekik kezeit és lábait.

Ezen a feltámadási emlékűnnepen nekünk is szegezi ezt a kérdést. Miért félsz? Miért háborogsz? Miért rettegsz? Itt vagyok, hogy békességet adjak neked. Ne légy szomorú ábrázattal, ne sírj, ne vitázz, ne kételkedj, ne háborodj, ne okoskodj, ne félj! Nézz Rám, láss meg, ismerj fel engem. Békességet adok néked, az én békességem adom. Nem úgy adom, ahogy a világ adja. A Feltámadott Jézussal a szívedben békességed van a körülményeid között és azoknak ellenére.

4. Jn 21,3-5.: *„Monda nékik Simon Péter: Elmegyek halászni. Mondának néki: Elmegyünk mi is te veled. Elmenének és azonnal a hajóba szállának; és azon az éjszakán nem fogtak semmit. Mikor pedig immár reggeledék, megállta Jézus a parton; a tanítványok azonban nem ismerék meg, hogy Jézus van [ott.] Monda azért nékik Jézus: Fiaim! Van-é valami ennivalótok? Felelének néki: Nincsen!”*

Megjelent ugyan a feltámadott a tanítványoknak, békességet hirdetett, de aztán újra eltűnt. Péter ebben a bizonytalanságban úgy gondolta, visszatér régi életébe: halak, háló, hajó. Igaz, hogy Jézus feltámadt, de ki tudja, mi lesz, ha nem lesz szüntelen velük. Egyszer megjelenik, aztán eltűnik. Ezért valamihez kezdeni kell. *„Elmegyek halászni”* Mivel vezető egyéniség volt, több tanítvány követi. Az éjszakát halászva töltötték, és semmit sem fogtak.

Valaki a parton áll és kérdez: Fiaim van-e valami ennivalótok? Őszintén az igazat mondják: Nincs! A tanítványoknak kudarcot kellett vallaniuk, hogy megtanulhassanak Krisztustól függeni győzelmeikért. Ma számunkra is elhangzik ez a kérdés. Fiam, leányom, van e valami, amit adj nekem, másoknak? Merem-e mondani őszintén: nincs semmim Uram! Nincs mit adjak! Kudarcot vallottam! Az Úr megengedi

számunkra, hogy kudarcot valljunk a saját erőnkben, hogy megtudjuk, hogy csak az ő hatalma által fog sikerülni.

Jézus azt mondja Péternek, hogy evezzen ki a mélybe, és engedje le hálóját fogásra. Kétségei ellenére Péter követi Krisztus parancsát, és annyi halat fog, hogy két csónakot töltöttek meg. Ugyanaz a kérés, amelyet az Úr minden nap feltesz nekünk valamilyen módon. Engedelmeskedünk akkor is, ha azt gondoljuk, hogy mi jobban tudjuk? Vagy magyarázkodunk, okoskodunk, ellenállunk? Engedelmeskedünk akkor is, ha a továbblépés homályosnak tűnik? Engedelmeskedni fogunk, ha ösztöneink azt mondják, hogy tegyünk valamit másképp? Engedelmeskedni fogunk, ha önmagunkban kudarcot vallunk?

Megjelent, látták, megszólította őket, de mégsem ismerik meg. Kérdéssel szólítja magukat. „Az Úr van ott” hallja Péter. Erre beleveti magát a tengerbe, hogy hamarabb érjen Jézushoz. Hagyja a hajót, a hálót, a halakat, a társait. Pedig nem kis fogás volt. Nem érdekli senki és semmi. Áthidalja az akadályokat. Az Urat akarja, minél előbb és mindennél jobban. Ha meglátom az Urat, kész vagyok-e mindent magam mögött hagyni és hozzá menni minden akadályon át?

Péter megfogta a hálót, és a háló tele volt halakkal. Péter és a többiek meglepetten néztek egymásra. Péter azt mondta: „Az Úr van ott”. Péter belevetette magát a tengerbe, hogy hamarabb érjen Jézushoz. Hagyja a hajót, a hálót, a halakat, a társait. Pedig nem kis fogás volt. Nem érdekli senki és semmi. Áthidalja az akadályokat. Az Urat akarja, minél előbb és mindennél jobban. Ha meglátom az Urat, kész vagyok-e mindent magam mögött hagyni és hozzá menni minden akadályon át?

5. Jn 21,15-17.: *„Mikor aztán megebédelének, monda Jézus Simon Péternek: Simon, Jónának [fia:] jobban szeretsz-e engem ezeknél? Monda néki: Igen, Uram; te tudod, hogy szeretlek téged! Monda néki: Legeltesd az én bárányaimat! Monda néki ismét másodszor is: Simon, Jónának [fia], szeretsz-e engem? Monda néki: Igen, Uram; te tudod, hogy én szeretlek téged. Monda néki: Őrizd az én juhaimat! Monda néki harmadszor [is]: Simon, Jónának [fia], szeretsz-e engem? Megszomorodék Péter, hogy harmadszor [is] mondotta vala néki: Szeretsz-e engem? És monda néki: Uram, te mindent tudsz; te tudod, hogy én szeretlek téged. Monda néki Jézus: Legeltesd az én juhaimat!”*

Jézus Péterrel foglalkozik, az egyénnel egyedi módon a baráti körben. Háromszor kérdezte meg: „Simon, Jóna fia, szeretsz-e engem?” Miért tette fel Jézus háromszor ezt a kérdést? Valószínű azért, mert Péter háromszor tagadta meg. Miért tette ezt nyilvánosan? Mert Péter nyilvánosan tagadta meg. A többi tanítványnak hallania kellett, hogy Péter nyíltan kijelenti Krisztus iránti szeretetét. E szavak hallása nélkül a kétségek talán örökké megmaradtak volna. A magabiztos, büszke, dicsekedő férfi most megalázkodik. Jézus nem alázza meg nyilvánosan Pétert. Nem vádolja. Nem kérdezi tőle: „Sajnálod, amit tettél?” Csak egy kérdést tesz fel háromszor: „Szeretsz engem?” És ez a háromszori kérdés mindent magában hordoz!

Miután megbántottuk valakit, akit szeretünk, nehéz a szemébe nézni és még nehezebb megkérdőjelezni valódi elkötelezettségünket, ígéreteinket. Hogy tehetted ezt? Mire gondoltál? Egyáltalán szeretsz engem? De fel kell tenni a kérdéseket, és meg kell adni a válaszokat. És ezeket meg kell ismételni, ha az igazságot teljes mértékben el akarjuk mondani! Péternek meg kellett látnia és éreznie a bűnének a mélységét. Meg kellett hallania Jézus mélyen kereső kérdéseit, hogy meg tudja ragadni Krisztus megbocsátásának mértékét. Anélkül a fájdalom nélkül nem tudott volna meggyógyulni! Csak azután lehetett valóban őt helyreállítani. Az igazság megszabadít téged, de először fáj. Gyakran nem javulunk, mert nem akarunk szembesülni azzal a kemény igazsággal, amit mondtunk és tettünk. De amíg nem nézünk szembe az igazsággal önmagunkról, soha nem leszünk szabadok!

Amikor Krisztus harmadik alkalommal felteszi a kérdést, Péter szíve felkiált fájdalmában: „Uram, mindent tudsz.” E szavakkal Péter lemond minden önbizalmáról. Azon a végzetes éjszakán a felső szobában azt hitte, hogy ismeri magát, de most már nem olyan biztos benne. Még a saját szívében sem bízik meg; ehelyett az Úrban bízik, aki mindent tud. Ez egy hatalmas lépés a keresztény növekedésben. Nagy előrelépés, ha eljutunk arra a helyre, ahol meggyőződéssel mondhatjuk: „Csak Benned bízom Uram.” Időnként keményen be kell vernünk a fejünket ahhoz, hogy elmondhassuk ezeket a szavakat! Ez a fájdalmas műtét eredményezte a kívánt gyógyulást! A teljesen megújult Péter, csak néhány nap-

pal később, Pünkösd napján, hatalmas prédikációt hirdetett azoknak az embereknek, akik megfeszítették az Urat (ApCsel 2,14-40). Háromezer ember tért meg azon a napon e prédikáció gyümölcseként. A régi Péter örökre eltűnt. Új ember született, amikor Jézus helyreállította bukott tanítványát! Mit csinál Krisztus a kudarccal? Megváltja!

Péter története a mi történetünk is. A keresztény növekedés folyamata mindegyikünk számára hosszú és fájdalmas, sok emelkedővel és bukással. Péter, a szikla gyakran nagyon szikla nélkülinek tűnt. Ismétlődő kudarc kellett ahhoz, hogy benne a sziklaszilárd jellem láthatóvá váljon. De Jézus soha nem adta fel! Jézus a kezdetektől a végéig jobban hitt Péterben, mint Péter hitt önmagában. Ez mindannyiunk számára érvényes lehet!

Most, a feltámadás ünnepén csendesedjünk el és mindenki magában, egyedül Istennel, imádságban válaszolja meg ezeket a kérdéseket, amelyeket a Feltámadott most hozzád és hozzám intéz. Közeledj hozzá úgy, hogy felismerd, megismerd a hangját, ahogyan neveden szólít, a lábait, amikor lerogysz előtte, a kezeit amikor megtöri a kenyeret, amikor Békességet hirdet neked, amikor ennivalót kér s közben nála már készen van, amikor megkérdezi tőled mennyire szereted. Válaszolj őszintén, hisz úgymint ismeri a szívedet.

Miért sírsz? Kit keresel? Miről beszélsz, vitázol másokkal és miért szomorú az arcod? Miért félsz, rettegsz, háborogsz, okoskodsz? Van-e valami adni valód? Szeretsz-e engem? Mennyire szeretsz?

Kérjük, rendelkezzen adója második 1%-áról a *Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsának Szövetsége* javára! Adószám: 18396041-1-43.

https://www.youtube.com/watch?v=JikofT_v7ik

<https://www.youtube.com/watch?v=51GnqqH9Yqs>

Kedves Testvéreink!

Havi hírlevelünkbe, amely számos felekezet gyülekezeteibe, gyülekezeti tagságának körébe jut el elektronikus úton, szeretettel várjuk ökumenikus tárgyú híreiket, beszámolóikat!

Együttal felhívjuk kedves figyelmüket, hogy a hírlevél e-mailben továbbküldhető, illetve, ha van olyan ismerősük, aki havonta szeretné megkapni a hírlevelet, akkor a MEÖT e-mail címére (oikumene@meot.hu) küldött levélben adják meg az e-mail címet, és a következő hónaptól eljuttatjuk a hírlevelünket!

Testvéri szeretettel: „Az Úr közel!” hírlevél szerkesztői

Kedves Testvérek!

Szokásunkhoz híven, idén újból június utolsó hetében tartjuk missziói-lelkészi konferenciánkat **Révfülöpön**. Az érkezőket június 20-án, hétfőn délután 14 óra után várjuk, melyre természetesen munkatársaitokat is szívesen látjuk. Közös programunk hétfőn vacsorával kezdődik, és pénteken ebéddel fejeződik be. A 2022-es év központi igéje és témája:

„Menjete el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet...!” (Máté 28,19.)

Gyülekezetplántálás

Részleteket a honlapunk Misszió fülén, vagy [ide kattintva](#) találnak.

1943

A Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsa
Vallásközi Dialógus Bizottságának nyílt ülése

Vallás, kultúra és politika a Közel-Keleten

Különös tekintettel a keresztények helyzetére

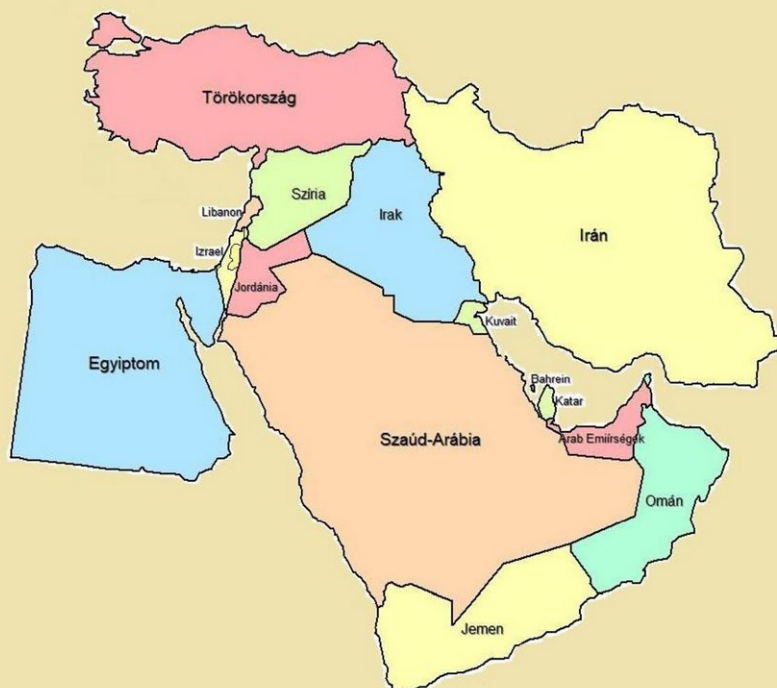
Előadó: Dr. Speidl Bianka

orientalista vezető kutató

Századvég Közéleti Tudásközpont Alapítvány

2022. április 25. hétfő 11 óra

MEÖT-székház, 1117 Budapest, Magyar tudósok krt. 3.

A

Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsa
Missziói és Evangelizációs Bizottsága

Ökumenikus Lelkészi- és Munkatársi Konferenciát szervez

Téma: Gyülekezetplántálás

„Menjetekek el tehát, tegyetekek tanítvánnnyá minden népet...!” (Máté 28,19.)

Helyszín:

Révfülöp, Ordass Lajos Evangélikus Oktatási Központ

Időpont:

2022. június 20-24.

Jelentkezés és részletek:

<http://meot.hu/index.php/misszio-m>

ÖKUMENIKUS LELKÉSZI/MUNKATÁRSI KONFERENCIA
RÉVFÜLÖP, ORDASS LAJOS OKTATÁSI KÖZPONT
2022. JÚNIUS 20-24.

„Menjete el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet...!” (Máté 28, 19.)
Gyülekezetplántálás

CSOPORTVEZETŐK:

Gyurkó József, Nemeshegyi Zoltán, Dani Eszter, Durkó István

Hétfő

16.00-tól érkezés, szoba elfoglalása
18.00 Vacsora
19.00 Igehirdetés: Dani Eszter református
lelkipásztor, missziói főtanácsadó (MRE)

Kedd

8.00 Imaközösség: Dani Eszter
református lelkipásztor, missziói főtanácsadó
8.30 Reggeli
9.15 Igetanulmány: Paróczy Zsolt baptista
lelkipásztor, rektorhelyettes (BTA) -
Az ószövetségi gyülekezet
10.00 Szünet
10.30 Előadás: Hajdú Zoltán Levente
református lelkipásztor- Újjászülető közösségek
a hagyományos keretek között
11.15 Szünet
11:30 Előadás: Lettner Gábor
püünkösdi lelkipásztor, tanár (PTT) -
Az újszövetségi gyülekezet
12:15 Szünet
12.30 Ebéd
17.00 Csoportfoglalkozás
18.00 Vacsora
19.00 Igehirdetés: Pintér Imre
püünkösdi lelkipásztor, MPE alelnök

Szerda

8.00 Imaközösség: Gyurkó József methodista lelkipásztor
8.30 Reggeli
9.15 Igetanulmány: Cartoletti Norbert
püünkösdi lelkipásztor -
Az istentisztelet teológiai alapvetése
10.00 Szünet
10.30 Előadás: Durkó István
baptista lelkipásztor - Gyülekezetplántálás
11.15 Szünet
11.30 Előadás: Szentimrei Róbert ortodox pap -
A gyülekezetek megújulása
12.15 Szünet
12:30 Ebéd
13.00 Fakultatív kirándulás
17.00 Csoportfoglalkozás
18.00 Vacsora
19.00 Igehirdetés: Gyurkó József methodista lelkipásztor

Csütörtök

8.00 Imaközösség: Szeverényi János
evangélikus missziói lelkész
8.30 Reggeli
9.15 Igetanulmány: Farkas Gergely
református lelkész, elnökségi tanácsos (DTRE) -
Az újszövetségi istentisztelet
10.00 Szünet
10.30 Előadás: Horváth-Csitári Boglárka Flóra
evangélikus lelkész, Pestszentimre -
Gyülekezetplántálás
11.15 Szünet
11.30 Előadás: Gyurkó Donát Sámuel
methodista lelkész, Kaposvár-
Gyülekezetépítés kicsoportokban
12.15 Szünet
12.30 Ebéd
17.00 Csoportfoglalkozás
18.00 Vacsora
19.00 Igehirdetés: Szeverényi János
evangélikus országos missziói lelkész

Péntek

8.00 Imaközösség: Nemeshegyi Zoltán
baptista lelkipásztor, főiskolai docens (BTA)
8.30 Reggeli
9.15 Úrvacsorai istentiszteletet előkészítő elmélkedés:
Nemeshegyi Zoltán baptista lelkipásztor
10.00 Szünet
10.30 Úrvacsorai istentisztelet:
Nemeshegyi Zoltán baptista lelkipásztor
12.00 Ebéd - elutazás